

Bilip Bilmeden Sevdi Şair

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ocak 2022

İrki yoktu yalnızlığın ve idmanlıydı evren o sancılı değişime.

Aşkın kolluk kuvvetlerine sunuldu yasalar ve yaslar ve yasin inzivaya çekildiği pembe göğün de tek dileği
iken mutluluk ve yağdıkça yağdı yağmur ve toprak neme doydular:

Ya, insanlık?

Yaşların muadili idi yağın rahmet.

Aşkına bazen kasvet

Basan ritmi

Göreceli olsa da hayat

Bazen muğlaklı geçişler

Ve devasa ayrıca yüreğin

İnzivada aşk ve şehir ve Yaratan.

Mimozalar soldu mütemadiyen.

Miski amber kokusu dindi rüzgârın.

Göğün matemini aşkın meltemi

Sözcükler yan çizdi

Şairse baş koymuştu bir kez aşka ve acıya

Hırpalanmış dünyanın da takmadığı kulp mu kalmıştı?

Rehavet;

Çöreklenen nice rivayet

Bir menkıbe ise ömür

Bir diyetti ödenen ve keder

Hicvetti yalnızlığı...

Ah, sözcükler ve şair

Yalnızlığına diktiği binlerce dize ve şiir

Ömrün kasveti değildi asla: uğur

Bildiği bir rakam ya da totem ısıklanan kimi zaman

İdrak ettiğinden öte

İmha edemediği kötülük ve iblis.

Mahzeni karanlık ya da aydınlık

Mabedi yaslı ya da huzurlu

Bir komplimansa yeni gün ve umut

Konçertosu sessizliğin göz kırpan ufuk.

Acılar şahlandı
Aşkın basireti idi bağlanan
Bir gümlemişti ki tok sesi bilinmez
Sözcükler topa tuttu şairi
Ve bilip bilmeden sevdi şair
Geç kaldığını ise en çok.
Çünkü kendiydi sonunda uzlaştığı
Ve devasa bir çizgi çizdi acının üstüne
Açısı idi artık acılar hiçliğinden sökün eden
Acı çektiği anlaşılmasa da çekmişti hiç çekmediği kadar
Kaderin güftesi idi şiir
Kederin akıbeti bazen yoldan çıkan
Baş koyduğu ise huzur ve mutluluk...

Bir rövanştı madem yazdıkları
Karıştığı sessizlik ve hiçlik
Def etti çekincelerini
Derbeder addedilen varlığı ile kalktı ayağa yeniden
Ne de olsa umuttu bundan sonraki ömrü
Nasıl ki güme gitmişti öncesi
Gözünden akan son damlayı da sildi
Dizelerin dizleri bir kere bile titrememişti
Ya, Bismillah deyip de düştü yola
Hatasıyla sevabıyla insanoğlunun da ta kendisi
Sevgiydi madem mizacı
Tek tek çıkacaktı da her basamağı.